

Simson in Gaza

Ds. J. IJsselstein – Richteren 15:20-16:3

Liturgie

Psalm 26:8

Psalm 51:3

Lezen Richteren 15:20 – 16:3

Psalm 51:1,4,5

Psalm 119:19

Psalm 68:9

Gemeente, we hebben een aantal keren de geschiedenissen van de richter Simson met elkaar overdacht.

Wat vindt u eigenlijk van die man? Wat vindt u eigenlijk van dat kind van God, van die ambtsdrager? Wat vindt u van hem?

Laat ik het anders vragen (want u hebt daar de afgelopen weken vast wel een beetje over nagedacht): waar zoekt u Simson? In wie hebt u hem eigenlijk wel een beetje herkend? Iets Simson-achtigs?

U kan Simson zoeken *buiten* de kerk. Maar daar zult u hem niet vinden. Want Simson was geen heiden. Hij was een besneden Israëliet. Hij was een kind van het verbond. Dus moeten we hem zoeken *in* de kerk. Dan komt het ineens wat dichterbij: waar zoekt u Simson?

Zoek ik hem als ambtsdrager onder de leden van de gemeente? Zeg ik bij mezelf: nou, ik ken wel zo'n type, hor?

Zoekt u hem als gemeentelid hier op de preekstoel of in de bank van de ouderlingen en de diakenen? Dat mag wel, als u één ding maar niet vergeet...

Als u één ding maar niet vergeet te zeggen: te denken en te geloven (ik zeg dat vooral tegen u, kinderen van God): Simson, *dat ben ik!*

Wie Simson ergens anders zoekt, kent *of* zichzelf niet, *of* is vergeten wat hij eerder bij zichzelf zag.

Simson is een beeld van hoe wij van nature allemaal zijn. En Simson is een beeld van hoe wij, kinderen van God, zijn en blijven, zolang wij op deze aarde zijn.

Al ben ik kind van God, al ben ik ambtsdrager, ik ben en blijf kind van Adam: tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed (Psalm 38:17, ber.). Ik ben en blijf een mens met een Adamshart, waaruit (zo zegt de Heere Jezus) voortkomen: *boze bedenkingen, doodslagen, overspelen, hoererijen, dieverijen, valse getuigenissen, lasteringen* (Mattheüs 15:19). Met andere woorden: mijn hart is een vuile bron van wanbedrijven (Psalm 51:5, ber.).

In Simson, kinderen van God, komen we echt onszelf tegen. En als u hem niet tegenkomt, dan kent u of uw eigen hart niet, of u bent mijlen ver van uw plaats.

Simson, *dat ben ik.*

Hij richtte, hij bestuurde en regeerde Israël, zo eindigt hoofdstuk 15 in vers 20, in de dagen van de Filistijnen, twintig jaren.

Van andere richters is gezegd dat zij richtten en dat er *rust* kwam. Dat wordt hier niet gezegd. Van andere richters wordt gezegd dat zij richtten en dat de kinderen Israëls *tot de Heere riepen*. Dat wordt hier ook niet gezegd. We lezen helemaal niets over de bekering van Juda. Er is een verlosser gekomen, maar van bekering is geen sprake.

Wat is dat een scherpe heenwijzing naar, een scherpe waarschuwing voor velen onder ons. Hoe velen van ons geldt dit niet?

Er is een Zaligmaker tot u gezonden (Handelingen 13: 26), maar u roept niet tot de Heere, u gaat gewoon door! Och of u op deze dag bekende, wat tot uw vrede dient (Lukas 19:42) Waarom zou u sterven, zonder acht te geven op zo grote zaligheid (Hebreeën 2:3)?

Het is, wat betreft Simson, echt maar een *begin* van de verlossing van de Filistijnen. Straks zal de richter Samuël, later zal koning David de verlossing van de Filistijnen verder afmaken.

Maar er is kennelijk wel een tijd van rust geweest in Israël. De Filistijnen hebben hun lesje geleerd en vallen Juda niet meer lastig.

Simson richt Juda twintig jaar lang. Hoe? Niet in eigen kracht, niet zoals voorheen trots op eigen prestaties, maar als een arme, in zichzelf krachteloze, drinkend (zoals hij dronk) uit het water van de rots bij Lechi.

Een plaats die nu niet meer heet: Ramath-Lechi, plaats van mijn overwinning. De plaats heet nu Roepersfontein. Want U, Heere, U alleen bent Verwinnaar in de strijd. Het is door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen.

Maar nu zijn die twintig jaren voorbij. Het klinkt in hoofdstuk 15: 20 als een mooie afsluiting: *En hij richtte Israël, in de dagen der Filistijnen, twintig jaren.*

Je zou, al lezend denken: het is klaar, we gaan verder naar de volgende richter...

Maar nee, er komt nog een hoofdstuk: hoofdstuk 16.

Hoofdstuk 13,14 en 15 gingen over de *richter* Simson. Maar nu, in hoofdstuk 16, is zijn ambtstermijn voorbij. Hoofdstuk 16 schrijft verder, scherper dan voorheen, over de *mens* Simson, inmiddels gewezen ambtsdrager.

Hoofdstuk 16 is een hoofdstuk dat ons nog meer dan voorheen een blik biedt in het leven van de *mens* Simson, in het leven van dit kind van God. Het is een hoofdstuk vol van duistere passages, vol van de zwartheid van het hart van Simson. Een hoofdstuk waarin we niets meer lezen over de Geest des Heeren. Een hoofdstuk dat alleen maar vertelt over zijn verdere val en ondergang, terwijl er (Gode zij dank) toch één ding overeind blijft: dit kind van God zal niet vallen en ondergaan. Hij wordt en blijft vastgehouden door Gods trouw, omdat God hem liefgehad heeft met een eeuwige liefde. Daarom *kan* deze man, hoe diep hij ook valt, uiteindelijk toch niet verloren gaan. Sterker nog, hij zal uiteindelijk zelfs opgetekend worden in de rij van geloofshelden in Hebreeën 11.

Simson hangt, vast verankerd, aan de onbreekbare draad van Gods eeuwige liefde en welbehagen. En ondanks zijn zwakheid en zij voortdurend vallen in zonde, zullen de poorten van de hel hem nooit overweldigen (zie Mattheüs 16:18).

We zien Simson vanmorgen in de stad Gaza. Dat is ook het thema van de preek:

Simson in Gaza

We letten op drie aandachtspunten:

- 1. Gevallen**
- 2. Gevangen**
- 3. Gezegevierd.**

Simson in Gaza, gevallen, gevangen, gezegevierd.

Als eerste dus:

1. Gevallen

Ik bedoel: gevallen in de zonde.

Het is inmiddels twintig jaar na het eerste optreden van Simson. We lezen in hoofdstuk 16:1: *Simson nu ging heen naar Gaza; en hij zag* (daar is het toch weer: zijn ogen, de verleiding van zijn ogen!) *een vrouw, die een hoer was; en hij ging tot haar in.*

Wat heeft Simson daar eigenlijk te zoeken in de stad Gaza, in die meest zuidelijke stad van de Filistijnen?

Matthew Henry verwijst in dit verband naar Klaagliederen 4: Zijn bijzonderste was reiner dan de sneeuw, witter dan melk, roder van lichaam dan robijnen, gladder dan een saffier, maar nu is zijn gedaante verduisterd van zwartigheid (naar Klaagliederen 4:7-8)

Matthew Henry zegt letterlijk: Wij moeten wel blozen als we het lezen!

Hij gaat, hij ziet, hij slaapt met een prostitué, in de rosse buurt van de heidense stad Gaza. Het was waarschijnlijk in een huis vlak bij de poort, misschien runde deze prostitué ook een herberg, net als Rachab de hoer dat deed, maar hoe dan ook: hij slaapt met een prostitué.

De Bijbel is eerlijk, goudeerlijk. De Bijbel bedekt het niet, maar onthult het ook niet verder. Meer details zijn niet nodig. De waarschuwing is compleet. Zo dramatisch is het hart en leven van Simson, zo dramatisch slecht is het hart en leven van een kind van God, niet alleen als het gaat om het zevende gebod, maar als het gaat om al de geboden.

Hij *ging*... en *zag*... (daar zijn zijn ogen weer!) en *zondigde*....

De parallel met Genesis 3 is onmiskenbaar. Zij, hij zag..., en nam..., en at (Genesis 3:6).

Zonde begint met...? Ja, eerst met het *gaan* naar een verkeerde plaats.

Letterlijk, met gaan naar een verkeerde plaats in de stad, naar een parkeerplaats verderop, naar een donkere kroeg... Incognito, onherkenbaar, ver van huis...

Want waarschijnlijk was Simson ook vermomd. Hij was ook ver van huis, in de meest zuidelijke van de vijf steden van de Filistijnen.

Eerst naar een verkeerde plaats *gaan* dus, letterlijk en fysiek. Of: op internet, digitaal, virtueel, naar plaatsen, naar websites vol van prostitutie. Om...? Om te *zien*.

Want dat is het tweede: hij *ging* en *zag*.

Het zijn weer zijn ogen die hem tot zonde verleiden. Die ogen, die prikkelen verkeerde begeerte.

En dat was ook wat gebeurde in het paradijs. Zij *zag* dat de vrucht van die boom begeerlijk was om verstandig te maken (Genesis 3:6). En door die manier van kijken, zijn we uiteindelijk tegen God opgestaan, gevallen in geestelijke dood en vijandschap, en sindsdien zijn we verloren in zonden en misdaden (Efeze 2:1). En dat alles begon met *kijken*. En dat kijken prikkelde begeerte.

Dat is ook wat gebeurt, als je verkeerde sites bezoekt, als je verkeerde foto's verstuurt, als je naar films kijkt vol van overspel. Het is allemaal: spelen met vuur. Je houdt een lont bij een kruitvat. En dat kruitvat is... je eigen hart. Je hart, dat niet in staat is om de zonde de baas te zijn.

Ben jij sterker dan Simson? Heb jij meer macht over je ogen dan Simson?

Nee, denk dat niet!

Hij, Simson, wordt door (zoals Jakobus dat zegt) door zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlost. *Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde baart de dood* (Jakobus 1:14-15)!

Dit is een indringende waarschuwing! *Al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit den Vader, maar is uit de wereld* (1 Johannes 2:16). En de wereld gaat voorbij!

Eva... zag en nam, en at!

Lot... zag al het moois van Sodom. En hij bezweek voor de verleiding en verhuisde naar de stad.

David keek... en zag Bathseba. Hij had niet moeten kijken! Hij had moeten bidden: wend, wend mijn oog van de ijdelheden af (Psalm 119:19, ber.)! Maar dat deed hij niet. Hij keek en zondigde.

Job dan. Job was anders. Die zei: ik zal niet kijken! Ik zal niet kijken, want: *Ik heb een verbond gemaakt met mijn ogen* (Job 31:1).

Met de dichter van Psalm 119 was het anders, toen hij bad: *Wend, wend mijn oog van de ijdelheden af!* (Psalm 119: 19, ber.)

Want zo zingen we met het gebed des Heeren: *Onze driften zijn veel, ons hart is onrein. Wat wordt er van ons in die staat, o Vader, als U ons verlaat* (Gebed des Heeren:7)?

Dus..., is een reden om neer te zien op Simson? In de trant van: wie doet dat nu?

Is er reden om neer te zien op iemand anders, als hij of zij iets over zijn zondige leven vertelt?

Nee! Want ik zei toch: wie zijn eigen hart kent, ontmoet Simson!

Simson? Dat gaat niet over iemand anders! Simson is de man op wie ik lijk, op wie wij lijken, op wie u lijkt! *U bent die man!* (zei Nathan)

Als ik dat zie, als ik dat geloof, dan buig ik. Dan zeg ik: Gij zijt volmaakt, Gij zijt rechtvaardig Heere, Uw oordeel rust op de allerbeste wetten. En ik heb gedaan wat kwaad is in Uw oog, dies ben ik, Heere, Uw gramschap dubbel waard. O, scep in mij toch een nieuw hart, een rein hart, en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest?

En..., als we zo leren buigen voor de Heere, dan *blijkt dat ook!* Of u ooit als een zondaar gebogen hebt, dat blijkt uit hoe u denkt over een medezondaar: een dief, een moordenaar, een prostitué. Wie op een andere neerkijkt, die kent zichzelf niet, of is op zijn best genomen mijlen ver van zijn plaats.

Wie weet en gelooft: mijn hart is een vuile bron van wanbedrijven, die..., zeker, die blijft eerlijk en zoekt een zondaar van zijn weg te bekeren en te behouden, zoals Jakobus schrijft: *Broeders, indien iemand onder u van de waarheid is afgedwaald, en hem iemand bekeert, die wete, dat degene, die een zondaar van de dwaling zijns wegs bekeert, een ziel van de dood zal behouden, en menigte der zonden zal bedekken* (Jakobus 5:19-20).

Maar nooit verwijtend, nooit vanuit een hoogmoedige en trotse geest, maar altijd met een geest van zachtmoedigheid. Want ik ben in mijn hart precies zo. Altijd op de manier zoals Paulus die beschrijft in Galaten 6: *Indien ook een mens vervallen ware door enige misdaad, u, die geestelijk bent, brengt de zodanige te recht met de geest der zachtmoedigheid; ziende op uzelf, opdat ook u niet verzocht wordt* (Galaten 6:1).

Kijk, dat laatste: opdat ook u niet verzocht wordt! Want: De kiem van iedere zonde zit ook in mijn eigen hart! En in het uur van de verzoeking ben ik in eigen kracht ook niet opgewassen tegen mijn eigen zondige hart!

Simson slaapt in het hol van de leeuw, in het huis, in het bed van een prostitué. Hij, die duizend Filistijnen sloeg met een ezelskaak, is weer niet opgewassen tegen de verleidende macht van één vrouw.

We gaan verder met onze tweede gedachte:

2. Gevangen

We lezen in vers 2: *Toen werd de Gaziëten gezegd: Simson is hier ingekomen; zo gingen zij rondom, en leiden hem de ganse nacht lagen in de stadspoort; doch zij hielden zich de ganse nacht stil, zeggende: Tot aan het morgenlicht, dan zullen wij hem doden.*

Kennelijk is het masker van zijn vermomming afgevallen. Misschien heeft de prostitué hem verraden, misschien hebben de mensen hem herkend. Maar hoe dan ook, het is voor de Filistijnen helder: hun aartsvijand Simson is in de stad!

En dus wordt het huis omsingeld, de poort gaat dicht, er wordt een hinderlaag gelegd, en dan ... ‘Mannen, laten we wachten tot het licht wordt’.

Kennelijk voelen de Filistijnen zich toch niet zo gemakkelijk met deze man. Uit het uitstel van zijn arrestatie blijkt dat ze bang zijn.

Ze waken de hele nacht. Simson slaapt. Zoals het zo vaak gaat in het leven van Gods kinderen: wij slapen, zijn rustig en gerust, maar de vijand is wakker, ligt op de loer, en gaat (altijd) rond als een briesende leeuw, zoekend wie hij zou mogen verslinden (1 Petrus 5:8).

De vijand wacht zijn kans af. Waarschijnlijk zijn de Filistijnen bang, maar ze vertrouwen op de poort van de stad. Die zit op slot, en dus zit Simson (wat hij ook gaat doen) gevangen. Hij kan echt niet ontsnappen!

Simson zit gevangen, vooral in de strikken van de zonde. Simson zit gevangen, als een prooi voor de vijand.

‘Simson, je hebt verdiend, dat je zult omkomen in Gaza’.

Zoals al Gods kinderen, zo vaak moeten zeggen: ‘Heere, ik heb het verdiend, als U mij nu aan mijn lot zou overlaten. Ik heb zo vaak, zo veel, zo diep gezondigd.’

Zeker, ik kan zuchten: Ai, laat van mij Uw Heilige Geest niet scheiden, maar ik moet er eerlijk bij zeggen: ‘als U het doen zou, Heere, dan zou dat wel rechtvaardig zijn.’

Simson heeft het verdiend, dat de Heere hem aan zijn lot overlaat en hem overgeeft in de handen van de vijand. Maar dat doet de Heere niet.

Midden in de nacht maakt de Heere hem wakker. Het doet denken aan wat Job zegt: *Maar God spreekt eens of tweemaal; doch men let niet daarop. In de droom, door het gezicht des nachts, als een diepe slaap op de lieden valt, in de sluimering op het leger* (Job 33:14-15).

De Heere spreekt in de nacht tot Simson. Het geweten van Simson gaat spreken. Hij houdt het niet meer uit in het bed van die vreemde vrouw.

Is dit een bed voor een nazireeër om in te slapen? Is dit een bed om in te slapen voor een man wiens leven toegewijd moet zijn aan de Heere en Zijn dienst?

Zal dit lichaam, gekocht met de kostbare prijs van het bloed van het Lam, dat geslacht is van voor de grondlegging der wereld, zal deze tempel van de levende God verontreinigd worden en blijven door een hoer (1 Korinthe 6:15-20)?

Het doopformulier zegt: als wij uit zwakheid in zonden gevallen zijn, mogen we daarin niet blijven liggen. En dus (maar dat is zonder twijfel de bewarende genade van de Heere, die hem wakker geschud heeft) dus staat Simson op!

We gaan dat zo meteen zien in onze derde gedachte, maar zingen eerst het gebed van Psalm 119:19: wend, wend mijn oog van de ijdelheden af.

*Wend, wend mijn oog van d' ijdelheden af;
Verlevendig mijn hart door Uwe wegen;
Dat mij 't betreen dier paden vreugd verschaff'.
Bevestig toch aan Uwen knecht den zegen,
Waar toe Uw woord hem blijde hope gaf;
Hij is oprecht tot Uwe vrees genegen.*

Het gaat in de preek van vanmorgen over Simson in Gaza. We hebben gelet op *gevallen* (gevallen in de zonde), op *gevangen* (gevangen in Gaza), en nu tot slot onze derde gedachte

3. Gezegevierd

Gezegevierd, dat wil zeggen overwonnen. We lezen in vers 3: *Maar Simson lag tot middernacht toe; toen stond hij op ter middernacht* (God grijpt in, de Heere schudt hem wakker!), *en hij greep de deuren der stadspoort met de beide posten, en nam ze weg met de grendelboom, en legde ze op zijn schouderen, en droeg ze opwaarts op de hoogte des bergs, die in het gezicht van Hebron is.*

Simson wordt wakker, hij gaat de deur uit, staat in het donker op een van de straten van de stad, kijkt om zich heen en loopt in de richting van de poort van de stad...

‘Kom dan tevoorschijn, mannen in de hinderlaag...! Daar loopt hij!’

Maar waarschijnlijk duiken de Filistijnen toch weg, waarschijnlijk zijn ze toch bang voor deze Simson, die ooit duizend van hun mannen doodde.

Ze hebben meer vertrouwen in de poort van de stad. Want die zit dicht. En dus zit hun vijand (wat hij ook doet) vast, veilig opgesloten binnen de muren van hun stad.

Maar Simson neemt de poort, de deur met posten en de grendel, trekt die uit de muur van de stad, en, hup, op zijn schouder, en hij loopt weg. Hij loopt naar... Hebron.

Naar Hebron. Dat is 64 km verderop in Juda. Dat is meer dan een paar dagen lopen, met die deuren van de stadspoort op zijn rug.

En als hij daar in Hebron aankomt, dan legt hij die deuren, voor de ogen van de inwoners van Juda neer op de hoogte van een heuvel, er staat letterlijk: *in het gezicht van Juda*.

Dat wil zeggen: iedereen kan het zien!

Wat kan iedereen zien? Dat de stad Gaza overwonnen is. Want een stad zonder poort is een overwonnen stad. Dat is een stad waarvan de kracht gebroken is, dat is een stad die zomaar openligt voor de vijand. Het is een beeld, een zichtbaar beeld, een helder beeld van overwinning, van verlossing van de vijand.

Wat kan iedereen zien?

Dit *niet...* Wat er ondertussen met Simson is gebeurd. Wat hij in het verborgen gedaan heeft. En hoe hij desondanks op wonderlijke wijze door de Heere gered is. God had hem kunnen overleveren in de handen van de Filistijnen. Dat zou terecht, dat zou rechtvaardig geweest zijn. Maar de Heere heeft hem gered. Zou hij er dit keer van geleerd hebben...? Maar wat iedereen vooral ziet, dat is de profetie van wat hier plaatsvindt!

Of iedereen het begrepen heeft, dat is wat anders. Maar dit was en is profetie. Sommigen hebben het ongetwijfeld wel gezien en geloofd.

Het is eeuwen later. De Heere Jezus lijkt als een weerloze prooi gevallen in de hand van de vijand. Overgeleverd, kinderen van God, om onze zonden. Gebonden, weggeleid en ter dood veroordeeld. Gekruisigd, verlaten en begraven. In een graf, verzegeld met een steen en wachters ervoor (Mattheüs 27:66).

Gevangen, zo lijkt het, door de gesloten poorten van dood en graf.

Totdat Hij Zelf, in de late nacht, aan het begin van de nieuwe rustdag met Goddelijke kracht opstaat uit de dood. En Zijn Vader opent het graf. De poorten van de hel zijn overwonnen.

En zo komt Jezus uit het graf, op de vroege morgen van de opstandingsdag, dragend op Zijn schouder als het ware het teken van Zijn overwinning, waarmee Hij na veertig dagen de hemel is binnengegaan. Zoals de dichter van Psalm 68 zingt: *Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd* (U hebt de deuren ervan, en de gevangenen eruit meegenomen!); *Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja, ook de wederhorigen om bij U te wonen, o HEERE God!* (Psalm 68:19) Simson is hier vooral beeld, type van de Heere Jezus Christus. Hoewel de gelijkenis, hoewel de overeenkomst heel beperkt is.

Want Simson is een door en door zondig mens, die steeds weer verleid wordt door de zondige begeerten van zijn ogen en van zijn hart.

De Heere Jezus heeft nooit een gebod overtreden. Hij was in het dragen van Zijn ambten volmaakt.

De stad Gaza is beeld van zonde, hel, dood en graf. Het wegdragen van de poort van de stad is beeld van de overwinning over dat alles. En het gaan van Simson naar de stad Hebron is beeld van de hemelvaart van de Heere Jezus Christus.

De gelijkenis is beperkt. De Heere Jezus Christus steekt ver, eindeloos ver boven Simson uit. Hij is letterlijk de grote en meerdere Simson.

Eerst heeft Hij Zelf de ketenen van de dood losgebroken. En toen heeft de Vader de deur van het graf geopend, omdat Hij volkomen had voldaan aan de eisen van Zijn Vader.

En daarna (zoals Simson de deuren van Gaza liet zien aan de mannen van Juda, zo) liet de Heere Jezus Christus de tekenen van Zijn overwinning, van Zijn volbrachte werk zien aan Zijn discipelen: 'kijk, de tekens van de nagels, van de spijkers in Mijn handen, kijk, het teken van de speer in Mijn zij. Het is volbracht. De overwinning is behaald. Niet voor Mij, maar voor u. Ik deed het voor u, daar u anders, mijn discipelen, de eeuwige dood had moeten sterven.

U moest rechtvaardig omkomen, om uw zonden, in Gaza, in de stad Verderf. Maar door Mij is er weer verlossing. Ik heb u, volk des Heeren, verlost van de vloek van de wet, een vloek geworden zijnde voor u (Galaten 3:13).'

Ik heb niet alleen Mijzelf verlost van de banden van de dood en uit de gesloten poorten van het graf, maar Ik heb het vooral *voor u* gedaan. Ik heb het vooral gedaan om u te verlossen uit die sterk gewapende stad, uit de stad Verderf.'

Zoals de Heere Jezus ooit zei in Markus 3: *Er kan niemand in het huis eens sterken ingaan en zijn vaten ontroven, indien hij niet eerst den sterke bindt; en alsdan zal hij zijn huis beroven* (Markus 3:27).

En nu is de sterke gebonden, en nu worden zijn vaten en onderdanen hem ontroofd.

Dat is en blijft het werk van de hemelse Verlosser, van de grote Overwinnaar in de strijd, nu vanuit de hemel, waar Hij zit aan de rechterhand van zijn Vader.

In het uur van Gods welbehagen worden de Zijnen, in zichzelf verloren mensen, in dienst van de satan, (omdat ze hem willens en wetens zijn toegevallen in het paradijs), zij worden door de Geest van Christus verlost uit het diensthuis van de zonde, uit de slavendienst van het Egypte der zonde. Want, zo zegt de Heere: *Ik zal hun gevangenis wenden en Mij hunner ontfermen* (Jeremia 33:26).

Dit is de zichtbare prediking van de Gaza-deur op de heuvel bij Hebron, midden in de stam van Juda: er is een Held, en sterke en machtige Held, die machtig is om te verlossen!

En die verlosser wordt *u* gepredikt. Jezus Christus, de Zaligmaker, door God gezonden. Hij heeft de schuld van Zijn volk betaald, Hij heeft volkomen voldaan aan de eisen van Zijn Vader. Hij heeft de dood, de hel, het graf en de zonde overwonnen, en nu rijdt Hij als de ruiter op het witte paard, overwinnende en opdat Hij overwon (Openbaring 6:2).

En wat doet *Juda*...? Roepen ze tot de Heere om verdere verlossing van de Filistijnen? Nee. We lezen zelfs niet dat ze komen kijken.

Wat doet *Juda*? *Niets*...

En wat doet *u*, nu u Zijn stem heden weer opnieuw hoort?

Komt u misschien nieuwsgierig kijken naar de tekenen van Zijn overwinning? Is er voor *u* geen reden om te roepen om verlossing, om genade? Biddend en vragend of deze almachtige Verlosser *u* wil redden uit de handen van die sterk gewapende, uit de handen van satan, die uw ziel gevangenhoudt (trouwens, omdat u zelf voor hem gekozen hebt)? O, laat de stem, de boodschap van het Evangelie toch niet opnieuw langs u heen waaien. Veracht de zichtbare boodschap van de overwinning niet!

Ik heb Hem u tevoren voor uw ogen geschilderd, de Gekruisigde, de Opgestane, de ten hemel Gevarene (Galaten 3:1).

Sta Hem niet tegen, verwerp Hem niet. Het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in de dag van het oordeel dan u, als u deze Zaligmaker, van Wie u zo vaak gehoord hebt, opnieuw verwerpt (Lukas 10:14).

Als u Hem opnieuw verwerpt, zoals de mannen van *Juda* deden. Ze hadden geen oog voor de verlosser. In hoofdstuk 15 zeiden ze: ‘Maar, *Simson*, de Filistijnen zijn de baas in het land. Daar zijn we tevreden mee, daar hebben we ons in geschikt. Het is leuk dat je ons wilt helpen als verlosser, maar we zijn best tevreden met hoe het nu is, met onze huidige situatie.’ Geen oog voor de verlosser.

En nu zeggen ze niets, en we lezen zelfs niet dat ze komen kijken... Geen oog voor de verlosser.

Een zichtbaar teken: een uit de muur getilde deur, een teken van grote overwinning. Het is een aangrijpend en nodigend teken voor *onbekeerden*.

Maar het is (in de tweede plaats) ook een beeld van de later werkelijk gegeven tekenen van de sacramenten, tekenen en zegels door God gegeven tot troost en bemoediging van *Zijn kinderen*.

We moeten erop letten, volk van God, op wat de Heere ons daarin laat zien. Het ziet eruit als de deur van de stad Gaza op de hoogte van de heuvel bij Hebron: tekenen en bewijzen van de verslagen vijand.

De eenvoudige tekenen van *brood* en *wijn* in het Heilig Avondmaal zijn tekenen van de overwinning door Christus. Alleen door Hem, wij kwamen en komen daar niet aan te pas, alleen door Hem is de vijand overwonnen. In ons is niets dan zonde en schuld, in Hem is redding en behoud voor verloren mensen, en dat alleen door een geschonken geloof in de Heere Jezus Christus.

Het eenvoudige teken van het *water* van de Heilige Doop is teken van de reiniging van onze zonden door Zijn kostbare bloed, waarmee Hij de reinigmaking van onze zonden heeft teweeggebracht, waarmee Hij de afwassing van onze zonden heeft verdiend.

U zegt: ‘kon ik dat maar voor mezelf geloven, maar ik ben zo slecht. *Simson* dat ben ik!’ O, zie toch, juist u, roepende zondaars, in al uw verlorenheid en schuldverslagenheid, staande voor God, voor Wie u niet kunt bestaan, zie toch op Hem, van Wie de dichter

zingt: Hij (Hij alleen!) heeft de gevangenis gevangengenomen, om gaven uit delen, juist aan *wederhorigen!* Hij, de meerdere Simson, is juist gekomen voor mensen zoals Simson, voor mensen zoals u.

Simson is beeld van mij, Simson, dat is Adam in levenden lijve. Simson dat *ben ik*. Adam, dat *ben ik*. Een verloren mens met een hart dat een bron is van vuile wanbedrijven. En tegelijkertijd is en blijft deze Simson toch ook een afschaduwing, een kleine afschaduwing van de grote en meerdere Simson.

O, roepende en zoekende zondaars, zie toch op Hem, op de verhoogde koperen slang, op de gekruisigde en opgestane Christus. Zie op Hem, want om Hem en om Hem alleen is er verzoening en vergeving bij God, juist voor de grootste van de zondaars.

Om Hem is er plaats bij God voor een wederhorig kroost, om weer bij de Heere te wonen.

Roepende zondaars, u die niet weet wat u roepen moet, u die niet weet waarop u pleiten mag? Laat u maar vallen aan Zijn voeten.

Zeg maar: ‘Heere, ik ben Simson! Wees mij, zondaar, genadig.’

Ik verzeker u, Hij zal tot u zeggen: ‘Wees welgemoed, uw zonden zijn u vergeven.’

Amen.

Slotzang Psalm 68:9

Gods wagens, boven 't luchtig zwerk,
Zijn tien- en tienmaal duizend sterk,
Verdubbeld in getalen.
Bij hen is Zijne Majesteit,
Een Sinai in heiligheid,
Omringd van bliksemstralen.
Gij voert ten hemel op, vol eer;
De kerker werd Uw buit, o HEER!
Gij zaagt Uw strijd bekronen
Met gaven, tot der mensen troost,
Opdat zelfs 't wederhorig kroost
Altijd bij U zou wonen.